

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

אהבת חינוך

הרב פנחס ווברמן

וכך אכן עשיתי - נסעתי למיאמי, וייסדתי שם קהילה. גם אחר כך הרבי המשיך לכוון ולייעץ לי כיצד להתנהל נכון מול התורמים, מול הנהלת הקהילה ומול רבנים אחרים בקהילה.

בשלב מסוים, היה זה בשנת תש"ל (1970), הגעתי למסקנה שנהיה חייבים לבנות מחדש את המקווה המקומי. מקווה זה נבנה כשלושים שנה קודם לכן, בתקופת מלחמת העולם השנייה, כאשר שרר מחסור בחומרי בנייה, ועקב כך הוא החל להראות סימני בלאי. התארגנו יחד כמה רבנים וגייסנו את הסכום הנדרש כדי לבנות מחדש את המקווה. כמה מאתנו ביקשו להבטיח שהמקווה החדש ייבנה על פי הסטנדרטים ההלכתיים הגבוהים והמחמירים ביותר, ויהיה כשר לכתחילה לכל הדעות, אולם התברר לנו שהרב שהיה ממונה על תכניות הבנייה לא נקט באותם סטנדרטים. התוצאה הייתה שהמקווה שתכנן לא עמד אפילו בדרישות ההלכה המקילות, ולא יכול היה להיחשב כמקווה כשר. למרות זאת, אותו רב סירב לשנות את התכניות, והוא הלך ומצא כמה רבנים שיאשרו את כשרות המקווה.

יצאנו למערכה על הנושא הזה - מערכה שארכה שלוש שנים, ובמהלכן אבדה לי תמימותי. הבנתי שרבנים שעד אז החשבתי כגדולים, לא היו כל כך גדולים - למעשה, חלקם היו קטנים למדי. היו ביניהם מי שהושפעו משיקולים של כבוד, את חלקם סנור הכסף, ואחרים פשוט גילו מורך לב. אבל ניצחנו במערכה הזו - בין השאר משום שהתורם המרכזי של הפרויקט הלך לעולמו, והיורשים לא כבדו את הבטחותיו - וכך יצא שבסופו של דבר, נבנה המקווה כראוי.

כמה חודשים לאחר האירועים הללו, הייתי ביחידות אצל הרבי. היחידות התקיימה בתקופת "בין המצרים" (שלושת השבועות שבין צום שבעה עשר בתמוז לבין תשעה באב) שבהן מציינים את האבל על חורבנות בתי המקדש. סיפרתי לרבי על "מלחמת המקווה" ועל האנשים שהיו מעורבים בה. בהמשך, סיפרתי לו גם שהייתי רוצה להסדיר מערכת שחיטה כשרה בדרום פלורידה. הרבי הביע הסכמתו ליוזמה, ואז הוסיף והציע, "תעריב במיזם גם את אותו רב שנלחם כנגדך. מנה אותו בתור אחד המשגיחים, שהוא ייתן את אישור הכשרות על הבשר".

משפחתנו הגיעה לארה"ב לפני למעלה ממאה שנה לקראת סוף המאה ה-19 למניינם, והתיישבה בלוֹאֵר איסט סייד של ניו יורק. אחרי שנבנה גשר וויליאמסבורג, הם עברו לצדו השני של נהר ההדסון וייסדו בשכונת וויליאמסבורג את ישיבת 'תורה ודעת' המפורסמת.

אף שלא גדלתי וחונכתי בחב"ד, הפכתי להיות חסיד חב"ד בנסיבות מעניינות.

אחרי נישואיי, עבדתי כמורה בבית ספר בשכונת בורו-פארק, ועמית לעבודה שהיה חסיד חב"ד הציע לי לבוא לפגוש את הרבי. לא התלהבתי מהרעיון. אמרתי לו, "פגשתי כבר כל מיני אדמו"רים, ולא הבחנתי בהבדל מיוחד ביניהם". אבל הוא התעקש, "בוא, אני מבטיח לך שהפעם תפגוש משהו שונה".

הוא צדק. כשפגשתי את הרבי לראשונה, על אף גילו הצעיר יחסית - היה זה בשנת תשי"ז (1957) - התרשמתי עמוקות מדמותו. היו בו עומק רוחני ובהירות מחשבתית, וחשתי חיבור עז אליו כבר מהמפגש הראשון.

מאז השתדלתי לפגוש אותו לפחות פעמיים בשנה. שוחחתי עמו בנושאים רבים ומגוונים, והוא העניק לי עצות טובות מאד. הוא עודד אותי להתעניין בעבודה קהילתית מחוץ לניו יורק,

«

שיחה התברר שסבא שלו היה חבר בקהילה שלי, ושהכרתי גם את הדוד שלו. נפגשנו והשארתי אצלו את המזוזות.

חזרנו לאוטובוס ובמהלך מקטע הנסיעה האחרון בדרכנו הביתה, אשתי חשה שהתינוק זו. בבדיקה הבאה אחרי ששבנו הביתה אמר הרופא לאשתי שהכול בסדר ושהתינוק כבר במצב תקין. הסתבר שהוא התהפך בעצמו במהלך אותה נסיעת אוטובוס.

מיותר לציין שהלידה הייתה לידה טבעית ורגילה לחלוטין, ואני תמיד מתפעל מראיית הנולד (תרתי משמע) של הרבי, כיצד ידע שהחלפת אמצעי התחבורה המתוכנן שלנו תסדר את הבעיה.

הרב פנחס ווברמן הוא רבה של קהילת "אוהב שלום" במיאמי ביץ', פלורידה, אותה ייסד בשנת תש"כ (1960). הוא רואיין פעמיים בביתו, פעם בשנת תש"ע (2010) ושוב בשנת תשע"א (2011).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשי"א (1950) — כמעט שנה אחרי פטירתו של הרבי הרי"צ, הגיע החסיד הנודע הרב יצחק גולדין מפריז לניו יורק. בשעה אחת לפנות בוקר הוא נכנס ליחידות בחדרו של הרבי. אחר כך סיפר שבמהלך היחידות החל הרבי לבכות, ואמר "עלינו לעשות כל שביכולתנו על מנת להחזיר את הרבי [הרי"צ, על ידי זירוז הגאולה]...!"¹ כ"ב בטבת

< תשכ"ג (1963) — לרגל מאה וחמישים שנה לפטירתו של אדמו"ר הזקן, רבי שניאור זלמן מייסד חסידות חב"ד, קיים הרבי התועדות שהחלה בשעה 22:25 - שעת פטירתו המדויקת של אדמו"ר הזקן. בהמשך להתועדות זו הגביר הרבי מאד את הפעולות לצייון מאורע זה.² כ"ד בטבת

< תשמ"ט (1988) — סיום אמירת הקדיש על ידי הרבי עבור אשתו, הרבנית ח' מושקא, לאחר שעברו אחד עשר חודשים מפטירתה. אחרי מנחה אמר הרבי שיחה ובה דיבר על ביאת המשיח ועל תחיית המתים שתהיה אז. כ"א בטבת

1. ימי בראשית, עמ' 344
2. שיחות קודש תשכ"ג, עמ' 127

גדהמתי מההצעה. שאלתי את הרבי, "אחרי כזו מלחמה, איך אוכל לערב אותו... איך אוכל לסמוך עליו?"

הרבי ענה שתי תשובות. בתחילה אמר, "לרב המאשר, אין כל קשר לרמת הכשרות של הבשר. הוא לא אווז את הסכין בידו, ולא הוא שבודק את הריאות של הבהמה אחר השחיטה. כל עוד אתה יודע שניתן לסמוך על השוחט עצמו - כל עוד אתה משוכנע בנוגע לרמת המומחיות ויראת השמים שלו - אין לך מה לדאוג לגבי הרב המאשר. הוא לא יוכל להזיק, ושילוב השם שלו לא יפגע בשום צורה".

ואז הוסיף הרבי ואמר, "חוץ מזה, עלינו לזכור את מה שאירע בשלושת השבועות הללו. חז"ל אומרים שמאורעות החורבן התרחשו כתוצאה משנאת חינוס בין יהודים. ואיך מתקנים שנאת חינוס? על ידי אהבת חינוס! האם יש לך דוגמה טובה יותר לאהבת חינוס מאשר פנייה דווקא אל אדם זה שנלחם כנגדך?" זו הייתה גדולתו של הרבי, ונוכחתי בדוגמאות רבות כל כך לגדולה זו לאורך השנים. אספר סיפור נוסף:

בסוף שנות הלה"מים (שנות השבעים), אשתי הייתה בהיריון מתקדם והרופא הודיע שהתינוק ממוקם בצורה לא אידיאלית, מה שעלול לחייב לידה בניתוח קיסרי. זמן קצר לאחר שנודע לנו על כך, הזדמן לנו להיות בניו יורק ובמהלך הביקור שם נכנסנו ליחידות אצל הרבי. כמוכן שבין הדברים עלה גם נושא ההיריון של אשתי ומצבו של התינוק.

בתגובה למידע הזה, שאל אותנו הרבי כיצד אנו מתכננים לחזור לפלורידה. "ובכן", עניתי, "כנראה נטוס, כרגיל". על כך הגיב הרבי, "אבל, יש עננים... יש רוחות... אתה בטוח שאתם רוצים לטוס?"

תמיד כשטסים יש עננים ורוחות, ולכן העובדה שהרבי עשה מזה עניין העידה שלרבי יש תכניות אחרות עבורנו. ואכן, הוא אמר לי, "מצאו דרך אחרת לחזור. וכשתחזרו, קחו אתכם ספר תניא וכמה מזוזות, וכל מקום שאליו תגיעו, חלקו את הפריטים הללו לאנשים שתפגשו שם".

מתוך כוונה לאמץ את עצת הרבי, החלטתי לשכור רכב. הלכתי לחברת ההשכרה, אבל אחרי שנכנסתי לרכב הדלת לא הצליחה להיסגר. ניסיתי רכב אחר, אבל שם האורות לא עבדו; ברכב השלישי היו בעיות בחלונות. אמרתי לעצמי, "אם כך, כנראה שאני לא אמור לשכור רכב".

החלטנו לנסוע מניו יורק למיאמי באמצעות אוטובוס, כאשר בדרך מתוכננות שתי חניות ביניים ללינת לילה במוטל. העצירה הראשונה הייתה בשרלוט, צפון קרוליינה, ושם מסרתי את ספר התניא לידי הרב המקומי. התחנה השנייה הייתה בג'וסף, ג'ורג'יה. שם חיפשתי בספר הטלפונים שם יהודי ומצאתי משפחת "ויינשטיין". התקשרתי והצגתי את עצמי, ותוך כדי

לחיזוק התקשרות לכ"ק אדמו"ר

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי. לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015